

Рум рӯъёро барқарор месозад — рақами дуюм

Муайян кардани Руми муосир ва рӯъёи нубувватӣ дар рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-07-05

Ва дар он замони бисёре ба муқобили подшоҳи ҷануб бармехезанд; ҳамчунин золимон қавми ту худро боло хоҳанд бардошт, то рӯъёро барқарор созанд; аммо онҳо фурӯ хоҳанд афтод. Дониёл 11:14.

Муайян кардани дурусти он қудрате, ки дар рӯзҳои охир ҳамчун Руми Муҷаддид тасвир мешавад, ва бинобар ин ҳамон қудрате мебошад, ки «рӯъёро барқарор месозад», амре асосӣ ва наҷотбахш аст. Ин як унсури раванди ниҳони имтиҳони яксаду чилу чор ҳазорро ифода менамояд. Калимаи «рӯъё» дар ин оят ҳамон калимаи ибрий аст, ки Сулаймон ҳангоми баён кардани сабаби ҳалок шудани қавми Худо интиҳоб карда буд.

Ҳар ҷо ки рӯъё нест, мардум ҳалок мешаванд; вале касе ки шариатро нигоҳ медорад, саодатманд аст. Масалҳо 29:18.

Ҳамаи анбиё дар бораи айёми охир назар ба ҳар давраи дигари таърихи муқаддас мустақимтар сухан мегӯянд, ва ҳушдори Сулаймон дар бораи зарурати соҳиб будан ба «рӯъё» масъалаи ҳаёт ё мамот аст. Ҳақиқат ҳамеша ҷудой меоварад ва ду синфи парастикунандагонро падид меорад. Дар ин оят синфе ҳаст, ки ҳалок мешавад, ва синфе ҳаст, ки бо хурсандӣ шариатро нигоҳ медорад. Бо вучуди ин, бояд қайд кард, ки насихати Сулаймон дар заминаи ихтилофе бар сари «ҳақиқат» ҷой дода шудааст. Ин ҳамчунин дар заминаи масали даҳ бокира аст, зеро масали даҳ бокира намунаи асосии таҷрибаи қавми Худо дар айёми охир мебошад.

Аблаҳ тамоми фикри дили худро берун мерезад; аммо марди ҳикमतманд онро то баъд нигоҳ медорад. Агар ҳоким ба дурӯғ гӯш диҳад, ҳамаи хизматгоронаш бадкор мегарданд. Камбағал ва марди фиребгар бо ҳам рӯ ба рӯ мешаванд; Худованд чашмони ҳар дуи онҳоро равшан месозад. Подшоҳе ки камбағалонро бо вафодорӣ доварӣ мекунад, тахти ӯ то абад устувор хоҳад монд. Асо ва сарзаниш ҳикमत мебахшанд; аммо кӯдаке ки ба ҳоли худ гузошта шудааст, модари худро ба шарм меоварад. Вақте ки бадкорон афзун мешаванд, гуноҳ меафзояд; аммо одилон сукути онҳоро хоҳанд дид. Писари худро тарбия намо, ва ӯ ба ту осоиш хоҳад дод; оре, ӯ ба ҷони ту лаззат хоҳад бахшид. Дар он ҷо ки рӯъё нест, мардум ҳалок мешаванд; аммо ҳар кӣ шариатро нигоҳ медорад, ҳушо ҳоли ӯ. Масалҳо 29:11–18.

Мақсади ман ин нест, ки бар касоне, ки шояд дар бораи Руми муосир аз ман ғамгини дигаре доранд, ангушти айбгузорӣ намоям. Мақсади ман ин аст, ки нишон диҳам: Сулаймон ба ду табақаи ибодаткунандагон муроҷиат мекунад, ки онҳоро «хирадманд» ва «аблаҳ» меномад. «Аблаҳ» ҳамчунин ҳамчун «шарир» шинохта мешавад. Бокираҳои хирадманд ва

аблаҳи масал низ дар хатти нубуввати боби дувоздахуми Дониёл ҳамчун хирадмандон ва шарирон шинохта шудаанд.

Бисёре пок хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; вале бадкорон бадкорона амал хоҳанд кард: ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Дониёл 12:10.

Сулаймон ва Дониёл бо якдигар мувофиқанд, зеро тамоми шаҳодати нубувватӣ дар айёми охир мутобикат дорад. Хирадмандон «афзоиши дониш»-ро дарк мекунанд.

Ва хирадмандон мисли дурахши осмон хоҳанд дурахшид; ва онҳое ки бисёронро ба адолат роҳнамоӣ мекунанд, мисли ситорагон то абад ва ҷовидон. Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро маҳкам нигоҳ дор, ва китобро то вақти охир мӯҳр кун: бисёре ба ҳар сӯ шинофт хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд. Дониёл 12:3, 4.

Ояти даҳум раванди секадамаи имтиҳонро муайян мекунад, ки бокирагонро, ки даъват шудаанд то дар шумори яксаду чилу чаҳор ҳазор бошанд, ҷудо месозад. Дар ҳар ду ҳолат, раванди ҷудокунии имтиҳон ва санҷиш бар он асос меёбад, ки оё бокирагон афзоиши донишро (рӯёро), ки дар вақти охир дар соли 1989 мӯҳраш кушода шуд, мефаҳманд ё не.

«Замони интиҳо» дар айёми охир соли 1989 буд, вақте ки оятҳои ҷиҳил то ҷиҳилу панҷи Дониёл ёздаҳ муҳркушӣ шуданд. Он вақт муқаррар гардид, ки мавзӯи ин оятҳо болоравӣ ва сукути ниҳони подшоҳи шимол аст. Он вақт муқаррар гардид, ки подшоҳи шимол дар ин оятҳо қудрати папавии айёми охир мебошад. Илҳом ҳеҷ гоҳ ибораи «Руми муосир»-ро истифода намекунад. Ин ибораро ман ихтироъ кардаам, то қудрати папавии айёми охириро ифода намояд, зеро аз назари нубувватӣ «муосир» айёми охириро ифода мекунад. Эллен Уайт низ ҳеҷ гоҳ ибораи «Руми муосир»-ро истифода накардааст.

Дар бораи он ки подшоҳи шимол дар шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл киро ифода мекунад, ақидаҳои нодуруст вучуд доранд, аммо танҳо як фаҳмиши дуруст ҳаст. Фаҳмише, ки подшоҳи шимол дар он оятҳо қудрати папавӣ мебошад, аз бисёр шохидони нубувватӣ бармеояд. Ояти чилум бо муайян намудани он оғоз меёбад, ки папагӣ дар соли 1798 захми марговар гирифт; сипас оятҳои чилу як то чилу се динамикае, ки дар шифо ёфтани он захми марговар иштирок доранд, муайян мекунанд. Ояти чилу чорум паёмеро тасвир мекунад, ки папагиро ба ҳашм меоварад ва ба ояти чилу панҷум мебарад, ки дар он қудрати папавӣ ба анҷоми ниҳой ва комили худ мерасад. Рӯёе, ки дар соли 1989 мӯҳраш кушода шуд, рӯёи болоравӣ ва сукути ниҳони қудрати папавӣ дар айёми охир аст. Он рӯё афзоиши донишест, ки бар асоси пазируфтани ӯ рад кардани донише, ки дар он оятҳо ҷойгир аст, ду табақаи ибодаткунандагонро ба вучуд меорад ва зоҳир менамояд.

Мувофиқи ҳамон бобе ки дар он афзоиши дониш дар соли 1989 муҳркушӣ гардид, «ғоратгарони қавми ту», ки «худро боло мебардоранд» ва дар ниҳоят «меафтанд», ҳамон рамзе мебошанд, ки «руё»-ро барқарор месозад. Дар ҷудокунии ниҳой, саволи нахустини имтиҳон ин аст, ки кӣ ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» муаррифӣ мешавад, зеро онҳо ҳамон рамзи нубувватӣ мебошанд, ки «руё»-ро барқарор месозад. Оё ғоратгарон қудрати папагӣ

ҳастанд ё Иёлотӣ Муттаҳида?

Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ки ду шоҳиди як хатти нубувватро ифода мекунанд. Дониёл оғоз аст ва Ваҳй анҷом, ва онҳо якҷоя ду шоҳиди он ҳақиқатро намоёндагӣ мекунанд, ки дар вақти охир, дар соли 1989, кушода мешавад.

Дониёл раванди поксозиро тасвир мекунад, ки хангоме ба вучуд омад, ки Шери сибти Яҳудо дар соли 1989 оятҳои ҷиҳил то ҷиҳилу панҷро муҳркушӣ кард. Дар он вақт раванди озмоише оғоз ёфт, то муайян ва зоҳир гардад, ки кӣ «коҳинон»-е хоҳад буд, ки қавми аҳдро ташкил медиҳанд, яъне он яксаду ҷиҳилу чор ҳазорро дар айёми охир. Ҳушаъ меафзояд, ки онҳое ки афзоиши донишро дар айёми охир рад мекунанд, яке аз он коҳиноне нахоҳанд шуд, ки он яксаду ҷиҳилу чор ҳазорро ташкил медиҳанд.

Қавми Ман аз набудани дониш ҳалок мешаванд; зеро ту донишро рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набодӣ; ва чун ту шариати Худои ҳудро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Ҳушаъ 4:6.

Китоби Ваҳй нишон медиҳад, ки он дониш, ки мӯҳраш бардошта шудааст ва аз ҷониби як синф рад мегардад, маҳз пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон сабаби радшавии онҳо мегардад.

Ва ӯ ба ман гуфт: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр накун, зеро вақт наздик аст. Бигзор золим ҳанӯз зулм кунад; ва нопок ҳанӯз нопок бимонад; ва одил ҳанӯз адолат намояд; ва муқаддас ҳанӯз муқаддас бимонад». Ваҳй 22:10, 11.

Таърихи миллериён таърихи саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазорро нишон медиҳад, ва миллериён ҳамроҳ бо саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор якҷоя оғози паём ва кори се ғариштаи боби ҷордахуми Ваҳйро, инчунин анҷоми онро, ифода мекунанд. Ин таърихҳои мувозӣ воқеаҳои вобаста ба хатми муҳлати файзро муайян месозанд. Кори ҳар ду таърих ба воситаи Илос ва Яҳёи Таъмиддиҳанда ба таври рамзӣ пешнамоиш дода шудааст.

«Бо ларза, Вилиям Миллер ба мардум кушодани асрори Малакути Худоро оғоз намуд ва шунавандагони худро тавассути пешгӯиҳо то ба омадани дуюми Масеҳ роҳнамоӣ кард. Бо ҳар кӯшише, ки мекард, қувват мегирифт. Чунон ки Яҳёи Таъмиддиҳанда омадани нахустини Исоеро башорат дода, роҳи омадани ӯро омода сохт, ҳамон тавр Вилиям Миллер ва онҳое ки бо ӯ ҳамроҳ шуданд, омадани дуюми Писари Худоро эълон карданд». Early Writings, 229, 230.

Паёми миллерӣ «рӯйдодҳо»-и вобаста ба анҷоми муҳлати имтиҳонро, чунонки ҳам дар симои Илос ва ҳам Яҳёи Таъмиддиҳанда ифода ёфтаанд, муайян кард.

«Лозим буд, ки одамон аз хатари худ бедор карда шаванд; ки онҳо барангехта шаванд, то ба воқеаҳои ҷиддӣ, ки бо анҷоми вақти файз алоқаманданд, омода гарданд». The Great Controversy, 310.

Соли 1989, бо ғурупоиши Иттиҳоди Шӯравӣ он қисми китоби Дониёл, ки ба айёми охир дахл дошт, аз муҳр бароварда шуд ва раванди имтиҳон оғоз ёфт. Ин имтиҳон бар қобилият ё

нотавонии қавми Худо барои дарк намудан ё рад кардани афзоиши дониш, ки дар шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл муаррифӣ шудааст, асос меёфт; оятҳое, ки ба ояти якуми боби дувоздаҳум мерасонанд, ки «анҷоми муҳлати озмоиш»-ро муайян мекунад. Сипас паёми «рӯйдодҳои вобаста ба анҷоми муҳлати озмоиш» аз муҳр бароварда шуд, ва кори онҳое, ки номзад буданд то «коҳинон»-и саду чилу чор ҳазор бошанд, оғоз гардид. Кори онҳо ин буд, ки паёмо, ки дар он порча ифода ёфтааст, «дарк намоянд» ва эълон кунанд. Паём ва кори саду чилу чор ҳазор ин буд, ки паёми аз муҳр баровардашударо пешкаш намоянд, то мардумро бедор созанд, «то барои рӯйдодҳои ҷиддии вобаста ба анҷоми муҳлати озмоиш омода шаванд».

«Имрӯз, дар рӯҳ ва кудрати Илос ва Яҳеи Таъмиддиханда, фиристодагони таъйинкардаи Худо диққати ҷаҳонро, ки ба доварӣ маҳкум аст, ба рӯйдодҳои ҷиддӣ ҷалб мекунад, ки ба зудӣ дар иртибот бо соатҳои поёнии давраи имтиёз ва зуҳури Масеҳ Исо ҳамчун Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон ба вуқӯъ хоҳанд пайваست. Ба зудӣ ҳар як инсон барои аъмоле, ки дар ҷисм анҷом додааст, доварӣ хоҳад шуд. Соати довариҳои Худо фаро расидааст, ва бар аъзои калисои Ё бар рӯи замин масъулияти ҷиддии огоҳ кардани онҳое вогузор шудааст, ки гӯё бар лаби вартаи ҳалокати абадӣ қарор доранд. Ба ҳар як инсон дар саросари ҷаҳон, ки гӯш хоҳад дод, бояд равшан гардонда шавад, ки кадом усулҳо дар ин муборизаи бузург, ки ҷараён дорад, мавриди баҳсанд, усулҳое, ки сарнавишти тамоми инсоният аз онҳо овезон аст». «Пайғамбарон ва подшоҳон», 715, 716.

Таърихи Яҳеи Таъмиддиханда ва Масеҳ, ҳамчунин таърихи миллериҳо, паём ва кори саду чилу чор ҳазорро тасвир мекунад. Ҳам Яҳе ва ҳам Масеҳ паёми худро ҳамчун ифодаи анҷоми муҳлати имтиҳон дарк мекарданд.

Аммо чун бисёре аз фарисиён ва саддуқеёнро дид, ки назди таъмиди Ё меомаданд, ба онҳо гуфт: Эй насли афъихо, кист, ки шуморо огоҳ кардааст, то аз ғазаби оянда бигурезед? Матто 3:7.

Масеҳ вайроншавии Уршалиро, ҳамон вайроншавиёро, ки Юҳанно яҳудиёни мучодилапешаро аз он огоҳ карда буд, ҳамчун ҳодисаи наздикшаванда пеш овард. Исо ин вайроншавиро ҳамчун рамзи «ғазабе» истифода бурд, ки ҳангоме оғоз меёбад, ки Ё, ҳамчун Микоил, дар боби дувоздаҳуми китоби Дониёл, ояти як, бармехезад.

«Масеҳ дар Ерусалим рамзи ҷаҳонро медид, ки дар беимонӣ ва исён саҳтдил гардида, ба сӯи пешвози доварии ҷазодихандаи Худо шитобон меравад. Андӯҳҳои насли сукуткара, ки бар ҷони Ё фишор меоварданд, аз лабони Ё он нидои бағоят талхро берун оварданд. Ё сабти гуноҳро дид, ки дар бадбахтии инсон, ашқҳо ва хун нақш баста буд; дили Ё бо шафқати бепоён нисбат ба озурдагон ва ранҷкашони замин ба ҳаракат омад; Ё орзуманд буд, ки ба ҳамаи онҳо осоиш бахшад. Вале ҳатто дасти Ё низ наметавонист мавҷи мусибати инсониро бозгардонад; андаке буданд онҳое ки Ягона Манбаи кӯмаки худро меҷустанд. Ё омода буд ҷони Худо то ба марг бирезад, то наҷотро дар доираи дастрасии онҳо қарор диҳад; вале андаке ба назди Ё меомаданд, то ҳаёт ёбанд.»

«Чалоли осмон дар ашк! Писари Худои беинтиҳо дар рӯҳ музтариб, аз андуҳ сархам! Ин манзара тамоми осмонро аз ҳайрат пур кард. Он манзара ба мо гуноҳкориҳои фавкулодаи гуноҳро ошкор месозад; он нишон медиҳад, ки ҳатто барои Қудрати Беинтиҳо наҷот додани гунаҳкор аз оқибатҳои вайрон кардани қонуни Худо чӣ қадар кори душвор аст. Исо, ба насли охирин назар афканда, ҷаҳонро даргири фиребе дид, монанди ҳамон фиребе ки боиси нобудии Ерусалим гардид. Гуноҳи бузурги яҳудиён рад кардани Масеҳ буд; гуноҳи бузурги ҷаҳони масеҳӣ рад кардани қонуни Худо хоҳад буд, ки асоси ҳукмронии Ӯ дар осмон ва замин аст. Аҳкоми Яхува хор шумурда шуда, поймол карда хоҳанд шуд. Миллионҳо нафар, ки дар асорати гуноҳанд, ғуломони Шайтон, маҳкум ба азоб кашидани марги дуҷум, дар рӯзи тафаккуди худ аз ғӯш додан ба суҳанони ростӣ сар хоҳанд печид. Кӯрии даҳшатнок! Фатну фиреби аҷиб!» «Муборизаи бузург», 22.

Паёми хушдордиҳандае, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда ва ҳамчунин Масеҳ мавъиза мекарданд, ҳамон як паёми хушдордиҳанда буд; чунончи паёми хушдордиҳандаи Миллериён низ ҳамон паём буд, ки воқеаҳои вобаста ба анҷоми давраи имтиёзро муайян месохт, ва ҳамин паёмро саду чилу чор ҳазор мавъиза хоҳанд кард. Се шояд: Яҳёи Таъмиддиҳанда, Масеҳ ва Миллериён шаҳодат медиҳанд, ки қор ва паёми саду чилу чор ҳазор раванди озмоиши ҳаёт ё мамот аст, ки ба воситаи афзоиши дониш, ки дар соли 1989 мӯҳраш кушода шуд, ба анҷом мерасад. Паёме, ки дар он вақт кушода шуд, рӯёи рӯзҳои охир аст, ки хирадмандон бояд онро дарк намоянд, агар онҳо мехоҳанд аз ҷумлаи «қоҳинон» бошанд, ки саду чилу чор ҳазорро ташкил медиҳанд. Агар он номзадон он рӯёро дарк накунад, онҳо ҳамчун шарирон ё ҳамчун аблаҳон муайян карда мешаванд ва ҳалок мегарданд. Онҳо ва фарзандонашон, мувофиқи рад намудани он рӯёе ки ҳамон афзоиши дониш аст, рад карда мешаванд.

Қаломи Худо муайян мекунад, ки Рум ҳамон қудратест, ки худро боло мебардорад, қавми Худоро ғорат мекунад ва сипас суқут намуда, рӯёро барқарор месозад. Саволи он ки Руми Муосир қудрати папавӣ аст ё Иёлотҳои Муттаҳида, ҳамон имтиҳонест, ки муайян месозад, ки он номзадон боқирагони доно ҳастанд ё боқирагони аблаҳ. Ин имтиҳон имтиҳони нубувватист, ки аз китоби Дониёл бармеояд ва баъдтар дар китоби Ваҳй тасдиқ гардида, ба қамол расонида мешавад. Мавзӯи Руми Муосир танҳо интиҳоби миёни қудрати папавӣ ё Иёлотҳои Муттаҳида нест; он имтиҳони ниҳой барои яқсаду чилу чор ҳазор аст. Он имтиҳони нубувватист, ва агар дуруст фаҳмида шавад, тамоми тасвирҳои раванди охирини имтиҳонро, ки дар шаҳодати муқаддаси нубуввати Худо баён шудаанд, дар бар мегирад.

Раванди имтиҳони замони Яҳёи Таъмиддиҳанда ва Масеҳ аз китоби Дониёл бармеомад, ҳамон тавре ки раванди имтиҳон дар замони Миллериён низ аз он бармеомад. Ҳамчун як имтиҳони нубувватӣ, усули он ки чӣ гуна ҳақиқат муқаррар карда мешавад, барои он номзадҳо ба таври дуруст татбиқ намудани он, ҳамон қадр зарурист, ки танҳо бар назари дуруст дар бораи он ки Руми Модерн кист, устувор мондан. Хоҳ шиносоии дурусти Руми Модерн мавриди назар гирифта шавад, хоҳ татбиқи усули дуруст, ҳар ду унсурҳои имтиҳон дар китоби Дониёл ҷой дода шудаанд. Дар боби якуми Дониёл, Дониёл аз миёни як раванди сеқадмаи имтиҳон гузашт, ки аз парҳез оғоз мешуд, сипас имтиҳони зоҳирӣ меомад, ва баъдан имтиҳоне пайравӣ мекард, ки онро Набуқаднесар анҷом дод, ки рамзи Китоби

Муқаддасӣ барои Подшоҳи Шимол, қудрати папавии рӯзҳои охир аст.

Ва дар бораи ин чор ҷавон Худо ба онҳо дониш ва маҳорат дар ҳар гуна омӯзиш ва ҳикмат ато кард; ва Дониёл дар фаҳмиши ҳамаи рӯёҳо ва хобҳо соҳибидрок буд. Ва дар анҷоми он рӯзҳо ки подшоҳ фармуда буд онҳоро назди ӯ биёранд, сардори хочасароён онҳоро ба ҳузури Набукаднесар овард. Ва подшоҳ бо онҳо суҳбат кард; ва дар миёни ҳамаи онҳо ҳеҷ касе мисли Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азариё ёфт нашуд; бинобар ин онҳо ба ҳузури подшоҳ истоданд. Ва дар ҳамаи қорҳои ҳикмат ва фаҳме ки подшоҳ аз онҳо пурсон мешуд, онҳоро даҳ баробар беҳтар аз ҳамаи ҷодугарон ва мунҷимоне ёфт, ки дар тамоми салтанати ӯ буданд. Дониёл 1:17–20.

«Дар охири айём», ки ба маънои набаӣ ҳамоно рӯзҳои охир аст, вақте ки яксаду чилу чор ҳазор озмуда мешаванд, Дониёл ва он се ҷавони баргузида «даҳ маротиба беҳтар аз ҳамаи ҷодугарон ва ситорашиносоне ёфт шуданд, ки дар тамоми мулки ӯ буданд», ва Дониёл «дар ҳамаи рӯёҳо ва хобҳо фаҳмиш дошт». Дониёл намоёндаи яксаду чилу чор ҳазор аст, ки дар рӯзҳои охир афзоиши донишро дарк мекунад, ки он дар соли 1989 фаро расид, вақте ки Масех, ҳамчун Шери сибти Яҳудо, «он қисми китоби Дониёлро, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дошт», муҳрикушӣ кард.

Дониёл на танҳо нисбат ба дигарон бештар дар бораи хобҳо ва рӯёҳо мефаҳмид, балки ӯ «дар ҳамаи рӯёҳо ва хобҳо фаҳмиш» дошт. Ӯ намоёндаи онҳост, ки усули хат бар хатро ба қор мебаранд, зеро ин усул «ҳамаи рӯёҳо ва хобҳо»-ро дар як паёми воҳиду ҳамоҳанг ба ҳам меоварад. Паёме, ки ҳамаи хобҳо ва рӯёҳоро дар як хатти ягонаи нубувватӣ ба ҳам меоварад, «ҳодисаҳои марбут ба басташавии давраи имтиёз»-ро муайян месозад. Ин паём ба воситаи рамзи нубувватӣ, ки Руми муосир аст, яъне он қудрате, ки ҳудро боло мебардорад, ҳалки Худоро ғорат мекунад ва сукут менамояд, устувор гардонида мешавад.

Он қудрат фақат бо татбиқ қардани методологияи дуруст барқарор қарда мешавад. Аксари онҳое ки даъво мекунад Китоби Муқаддасро меомӯзанд, методологияи «хат бар хат»-ро рад мекунад; ва баъзе аз онҳое ки даъво мекунад онро ба қор мебаранд, қоидаҳои, ки методологияи «хат бар хат»-ро ташкил медиҳанд, нодуруст татбиқ менамоянд. Он қоидаҳои нахустин бор аз ҷониби миллериён ба сабти оммаӣ ворид қарда шуданд, ва қавми рӯзҳои охири Худо пешакӣ оғоз қарда шудаанд, ки онҳое ки дар ҳақиқат паёмоварони фариштаи сеюм мебошанд, аз қоидаҳои тафсири нубуввати Вилиям Миллер истифода хоҳанд бурд.

«Онҳое ки ба эълон қардани паёми фариштаи сеюм машғуланд, Навиштаҳоро мувофиқи ҳамоно нақша меомӯзанд, ки Падар Миллер қабул қарда буд». Review and Herald, November 25, 1884.

Вилиям Миллер оғози се фариштаи Ваҳйи чордахумро ифода мекард, ва ӯ бо Яҳёи Таъмиддиҳанда рамзӣ нишон дода шуда буд, ки оғози он паёме буд, ки Масех анҷоми он буд. Хоҳар Уайт раванди озмоиши Яҳёи Таъмиддиҳандаро нисбат ба Масех бевосита бо раванди озмоиши се фаришта ҳамоҳанг месозад. Яҳё паёмо оғоз кард, ва танҳо андаке пеш аз салиб, вақте ки Масех шогирдони Худро ба Қайсарияи Филиппӣ бурда буд, Исо он ғоҳ ҷузъиёти он паёмо, ки Яҳё оғоз қарда буд, илова намуд. Аввалин ҳақиқате ки Яҳё,

ҳангоме ки Масеҳро дид, муайян кард, шиносонидани Масеҳ ҳамчун Барраи Худо буд, ки гуноҳҳои ҷаҳонро мебардорад.

Ин корҳо дар Байт-Абара, он сӯи Ӯрдун, дар он ҷо ки Яҳё таъмид меод, воқеъ шуданд. Рӯзи дигар Яҳё Исоро дид, ки сӯи ӯ меомад, ва гуфт: «Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад. Ин аст Он ки дар бораи Ӯ гуфта будам: “Пас аз ман Марде меояд, ки бар ман бартарӣ дорад, зеро ки Ӯ пеш аз ман буд”».» Юҳанно 1:28–30.

Пас аз он давраи сеюнимсолаи имтиҳон оғоз ёфт, ки дар салиб ба анҷом расид. Пас аз он ки Яҳё андаке пеш аз салиб кушта шуд, Исо он гоҳ ба баёни ҳамон аввалин гуфтаи Яҳё оғоз намуд.

Вақте ки Исо ба ҳудуди Қайсарияи Филиппус омад, аз шогирдони Худ пурсид ва гуфт: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?» Онҳо гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиханда ҳастӣ; баъзеҳо — Илёс; ва дигарон — Ирмӣ ё яке аз анбиё». Ӯ ба онҳо гуфт: «Аммо шумо Маро кӣ мегӯед?» Шимъони Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои Ҳай». Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Хушо ту, эй Шимъон ибни Юнус, зеро инро на ҷисм ва хун бар ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он чӣ бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чӣ бар замин бикшӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд». Он гоҳ ба шогирдони Худ амр фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ӯ Исо Масеҳ аст. Аз он вақт сар карда, Исо ба шогирдони Худ нишон дод, ки бояд ба Ерусалим биравад ва аз пирон, саркоҳинон ва китобдонон азобҳои бисёр бикашад, кушта шавад ва дар рӯзи сеюм эҳё гардад. Матто 16:13–21.

Қайсарияи Филиппӣ номи Паниум дар айёми Масеҳ аст, ва Паниум дар ояте, ки пас аз ояти ҷордахуმი Дониёл ёздаҳ меояд, муайян карда мешавад, он ҷо ки горатгарони қавми ту, ки худро баланд мебардоранд, вале сукут мекунад, муаррифӣ мешаванд. Паёми Яҳёи Таъмиддиханда, ки илҳомбахш ва комил буд, ҳамон паём дар ибтидо буд, ки паёми Миллерино намояндагӣ мекард, ки бар қоидаҳои Миллер бино гардида буд. Паёми Масеҳ дар анҷом, ки бар паёми Яҳё бино шуда ва онро густариш дода буд, намунаи паём дар анҷоми се ғаришта буд, ки бар қоидаҳои Миллер ва бар тафсилоте асос ёфтааст, ки ҳангоме ки усули сатр бар сатр ба анҷом мерасад, ба паёми Миллер илова карда мешаванд.

Ба фаҳмиши нодурусти рамзе расидан, ки рӯёро бо рамзи Руми Модерн барқарор мекунад, бо касоне, ки дар таърихи Масеҳ паёми салибро рад карданд, ҳамсон аст. Ба мо маълум карда шудааст, ки яҳудиёне, ки паёми Яҳёи Таъмиддихандаро рад карданд, аз таълимоти Исо ғайригирифта натавонистанд, ва таърихи он яҳудиёне, ки айнан ҳамин корро карданд, намояндаи онҳост, ки паёми ғариштаи аввалро рад намуданд. Миллериён горатгарони қавми ту, ки ман баъдтар онро бо ибораи «Руми Модерн» номгузорӣ кардам, ҳамчун қудрати папавӣ муайян карданд.

Дар мақолаи навбатӣ ин мулоҳизаҳоро идома хоҳем дод.